

I

Egy sas szárnyalt a magasban, a tiszta égen.

A hosszú út porát és minden nyomát magán viselő utazó elfordította róla a tekintetét, felhúzódkodott, és átmászott egy alacsony, rücskös falon, majd egy pillanatig mozdulatlanul állva éles szemmel a tájat kémlelte. A zord, hóborította hegylánc körbezárta, megvédte és magába olvasztotta a várat. A vártorony kupoláján tükröződött a mellette álló kisebb kupola, a börtöntoronyé. Csupasz, sötét falainak lábát karomként markolták a vassziklák. Az utazó nem most látta először – előző nap, alkonyatkor már megpillantotta egyszer a kilátóról, ahová felmászott, egymérföldnyire nyugatra. Mintha varázslat révén nőtt volna ki a lehetetlen terepen, egybefonódva a kőszirtekkel.

Vége célhoz ért. Tizenkét fárasztó hónapnyi utazás árán, amely örökkévalóságnak tűnt – az utak szinte járhatatlanok voltak, az időjárás pedig csípős.

A biztonság kedvéért lekuporodott, és csendben maradt. Miközben ösztönösen ellenőrizte a fegyvereit, a mozgás legkisebb jelét is figyelte.

A vár oromzatán egy lélek sem volt. Hófelhők tekergettek a metsző szélben. De embernek nyoma sem látszott. Mintha elhagyatott lenne a hely, ahogy az olvasmányai alapján várta is. De az élet már megtanította arra, hogy mindig jobb biztosra menni. Csendben maradt.

Semmi hang, csak a szél zúgása. Majd – valami. Talán kaparászás? Balra előtte maréknyi kavics szóródott le egy kopár lejtőn. Az utazó megmerevedett, kicsit felemelkedett, fejét a válla közé húzta. Majd a jobb vállába vágódott egy nyílvesző, átfúrva a páncélját.

Kicsit megtántorodott, fájdalmasan grimaszolt, miközben keze a nyílért nyúlt. Felemelte a fejét, fürkésző pillantást vetett a sziklavonalra – talán húsz láb magas lehetett az a sziklafal –, amely a kastély előtt emelkedett, és természetes külső várfalként szolgált. A hegy gerincén megjelent egy férfi, fakó piros zubbonyban, szürke külső ruházatban és páncélban. Kapitányi jelvényt viselt. Csupasz feje frissen volt borotválva, arcán jobbról balra lefelé futott egy sebhely. Félig gúnyosan, félig diadalittasan mosolyogva kinyitotta a száját, megmutatva satnya, egyenetlen fogait, amelyek úgy barnállottak, mint sírkövek egy elhanyagolt temetőben.

Az utazó meghúzta a nyílvesző szárát. Bár a tüske beleakadt a páncélba, csak a fémet ütötte át, és a hegye alig hatolt bele a húsába. Letörte és félredobta a nyílveszőt. Ekkor meglátta, hogy száznál is több, egyformán öltözött fegyveres, kezükben alabárdokkal és kardokkal, felsorakozik a hegyormon, a kopasz kapitány mindkét oldalán. Arcukat orrvédős sisak takarta el, de az utazó a zubbonyukat díszítő fekete sasos címerből tudta, hogy kikkel áll szemben, és mit várhat tőlük, ha foglyul ejtik.

Öregszik, hogy ilyen egyszerű csapdába essen? Pedig elővigyázatosan járt el.

És a csapda még nem zárult be.

Hátralépett, felkészült az ütközetre, miközben az el-lenség lassan leért hozzá a göröngyös fennsíkra. Legye-zőszerűen körbevették, alabárdjukat előrenyújtották pré-dájuk felé, de nem közelítettek hozzá. Érezte, hogy bár-mennyire sokan is vannak, félnek tőle. Ismerték hírből, jogos volt az óvatosságuk.

Végigmérte az alabárdokat. Kétfajtát látott: bárdsze-rűt és hegyeset.

Megfeszítette a karját, és a csuklójára erősített szerke-zetből előugrott két keskeny, szürke, halálos rejtett pen-géje. Felkészülten várta a támadást, az első csapást elhá-rította, érezte, hogy bizonytalan volt az ütés – tán élve akarják elfogni? Majd minden irányból döfködni kezd-tek felé, próbálták térdre kényszeríteni.

Megperdült, és két tiszta mozdulattal átszelte a legkö-zelebbi alabárdok nyelét. Az egyiknek elkapta a végét, ahogy a levegőbe repült, még mielőtt a földre hullott volna, és a csonkot erősen megragadva a bárdot korábbi birtokosának a mellkasába mélyesztette.

Ekkor közelebb nyomultak hozzá, és még épp annyi ideje maradt, hogy lehajoljon, ahogy a levegő mozgása jelezte egy dárda lendülését, amely pár cen-tivel zúgott el meggörnyedt háta felett. Vadul vissza-csapott, és a bal kezénél tartott rejtett pengét mélyen a mögötte álló támadó combjába vájta. A férfi üvöltve esett össze.

Az utazó felkapta a leesett alabárdot, amely az imént majdnem végzett vele, és megpörgette a levegőben, ami-vel lenyeste egy másik támadó mindkét kezét. A kezek nagy ívet írtak le a levegőben, az ujjak mintha könyörgő

imára görbültek volna, vörös szivárványként húzva maguk után egy véres forgót.

Ettől egy pillanatra megtorpantak, ám ezeknek a katonáknak volt már részük rettenetesebb látványban is, és az utazó csak egy másodpercet nyert, mielőtt ismét rárontottak. Megint meglendítette az alabárdot, amelynek a pengéje az egy pillanattal korábban még gyilkos lendülettel támadó ellensége nyakába mélyedt. Az utazó elengedte a nyelet, és ugyanazzal a mozdulattal visszahúzta rejtett pengéit, hogy szabaddá tegye a kezét, és megragadjon egy pallost forgató altisztet, akit a saját csapatához vágott, miközben magához ragadta a kardját. Megbecsülte a fegyver súlyát, karizmát megfeszítve két kézre fogta, és éppen időben emelte fel ahhoz, hogy kétéhasítsa egy másik alabárdos sisakját, aki balról, hátulról rontott rá abban a reményben, hogy a látóterén kívülről támadva meglepheti.

Jó kard volt. Jobban megfelelt a célnak, mint az oldalán lógó könnyű handzsár, amelyet az úton szerzett. A rejtett pengék pedig a közelharcban váltak hasznára. Még sosem kellett csalódnia bennük.

További emberek áramlottak ki a kastélyból. Mennyire lehet szükség egyetlen férfi legyőzéséhez? Körbefogták, de ő állandóan pörögve és ugrálva megzavarta őket, igyekezett kiszabadulni a nyomás alól. Felpattant az egyikük hátára, megvetette rajta a lábát, a bal csuklóján lévő kemény fémpánttal elütött egy feléje sújtó kardot, és megfordulva támadója oldalába fúrta a sajátját.

Ám ekkor átmeneti nyugalom köszöntött be. Miért? Az utazó lélegzetvételhez jutott. Volt idő, amikor még

nem volt erre szüksége. Felnézett. Még mindig körbezárták a szürke páncélingesek.

De hirtelen meglátott közöttük egy másik férfit.

Egy másik férfit, aki köztük járt. Nem ügyeltek rá, nyugodtan haladt előre. Fiatalember, fehérbe öltözve. Máskülönbén ugyanolyan ruházatot viselt, mint az utazó, ugyanolyan csuklyát, mint ő, amely egy hegyes pontban végződött, akár a sas csőre. Az utazó meglepődve tátotta el a száját. Minden elcsendesedni látszott. Mintha minden megdermedt volna, kivéve a fehérbe öltözött, lépdelő fiatal férfit. Rendületlenül, nyugodtan, félelem nélkül ment előre.

Úgy haladt a harcolók között, mintha egy gabonamezőt szelne át – mint akinek semmi köze hozzá, mint aki-re nem bír semmilyen hatással. Vajon ugyanolyan csatot visel, mint amelyet az utazó? Ugyanaz a jelvény látható rajta? A jelvény, amely jó harminc éve ugyanolyan erővel égett be az utazó tudatába és életébe, mint ahogy oly régen megjelölték a gyűrűsujját?

Az utazó pislogott, és mire kinyitotta a szemét, a látomás – ha csakugyan az volt – tovatűnt, és a zaj, a szagok, a veszély mind visszatért, körbevette. Egyre közelebb nyomultak az ellenség sorai, amelyekről most már tudta, sem legyőzni nem tudja őket, sem elmenekülni előlük.

De valahogy nem érezte magát annyira egyedül.

Gondolkodásra nem jutott idő. Erőteljesen nyomultak felé, ugyanannyira megtelve félelemmel, mint dühvel. Záporoztak a csapások, túl sűrűn ahhoz, hogy mindet elhárítsa. Az utazó keményen harcolt, leszúrt ötöt, tízet.

De egy ezerfejű hidra ellen kellett küzdenie. Előlépett egy hatalmas harcos, és lesújtott rá húszfontos pengéjével. Az utazó felemelte a bal karját, hogy pántjával elhárítsa a csapást, megfordult, és eldobta saját nehéz kardját, miközben előugrasztotta a jobb kezénél rejtett pengét. Ám támadójára rámosolygott a szerencse. Az ütés lendületét megtörte ugyan a csuklópánt, de ahhoz túl erős volt, hogy teljesen elterelje. Végigsiklott az utazó bal csuklóján, és eltalálta a bal kezes rejtett pengét, amelyet el is tört. Ugyanebben a pillanatban az egyensúlyát veszítő utazó megbotlott egy kitüremkedő kövön, és kifordult a bokája. Nem tudta elkerülni, hogy arccal lefelé a kavicsos földre zuhanjon. És elterült.

Felette bezárult a kör, a harcosok alabárdjukat prédájukra irányozták. Még mindig feszültek és ijedtek voltak, még nem mertek ünnepelni. De a lándzsák hegye már a hátához ért. Ha megmozdul, meghal.

És erre még nem volt felkészülve.

Csizma csikorgása a köveken. Egy férfi közelített. Az utazó kicsit elfordította a fejét, hogy lássa a borotvált fejű, fölé tornyosuló parancsnokot. Fakó sebhelye végigfutott az arcán. Olyan közel hajolt hozzá, hogy az utazó már érezte a leheletét.

A kapitány épp annyira húzta hátra az utazó csuklyáját, hogy lássa az arcát. Ahogy sejtése beigazolódott, elmosolyodott.

– Á, szóval megérkezett a mentor. Ezio Auditore da Firenze. Már vártunk – ahogy nyilván észrevetted. Gondolom, megütköztél rajta, hogy a Testvériséged régi erődítménye a mi kezünkre került. De ennek be kellett követ-

keznie. Minden erőfeszítésed dacára előbb-utóbb felül kellett kerekednünk.

Kihúzta magát, a mintegy kétszáz, Eziót körbevevő harcos felé fordult, és felcsattanva adta ki a parancsot.

– Vigyétek a toronyzárkába! De előbb bilincseljétek meg erősen!

Felrántották foglyukat, és sietve, idegesen megkötözték.

– Egy rövid séta és rengeteg lépcső – mondta a kapitány. – Aztán meg jobb lesz, ha elkezdesz imádkozni. Reggel felakasztunk.

Felettük a magasban a sas tovább kereste a prédáját. Senki sem méltatta pillantásra. Nem látták a szépségét. A szabadságát.